

Marko Vidojković

BOG TI POMOGO

Copyright © 2007, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Apsolventi	9
Bog ti pomogo	29
Bolest.	43
Bubašvaba	55
Gospodine, da li je to izbaždareno	65
Guzni miš	75
Još jedna tužna priča	87
Linija	95
Nehat.	104
Nešto me čačka	117
Odi da ti deka da bombonu	127
Otvaraj prozore	141
Pun krug za nulu	149
Samoubistvo.	161

Silovanje	169
Sims	173
Stolica	177
Tenis	187
Večera	191
O autoru	205

Apsolventi

– Još bureka sa sirom!

Gledao me je belo. Izgledalo je kao da nije razumeo šta mu govorim.

– Još bureka sa sirom, šta me gledaš?!

– Sa... sirom?

– Da!

Okrenuo sam se i izašao iz prostorije s pećima. Jova je bio nov, treći radnik ovog meseca. Debeo. Glup. Ali pravi majstor za pogačice sa čvarcima. Što je najvažnije, nije tražio platu. Radio je volonterski, ne bi li se specijalizovao za neke od pekarskih veština. Gazda ga je zato odmah zavoleo. Zbog sumnjivog kvaliteta njegovih pekarskih rukotvorina (ne računajući pogačice), Jovi je uvek zapadala treća smena. I meni je uvek zapadala treća smena, samo što nisam znao zašto. Jova je bio pekar, a

ja sam radio za pultom. Vlasnik pekare bio je moj ujak. To govno od pekare radilo je non-stop, a nalazilo se u Mirijevu, čim dvadeset sedmica skrene ka stadionu FK *Balkan Bukovica*. Šta će u Mirijevu pekara koja radi non-stop? Jova je provirio iz svoje prostorije s pećima.

– Sa sirom, je l' tako?

Dohvatio sam kiflu staru pola dana i gađao ga. Kiflu je napravio radnik iz prethodne smene.

– Zajebavaš, a?! Na šta ti ja ličim?! Na idiota?!

Eskivirao je kiflu, zakikota se i utekao među peći. Pored peći, u toj sobi bili su još džakovi s brašnom i debeli Jova. Kada bi završio turu, debeli bi dolazio kod mene, željan društva. Da bih to izbegao, stalno sam izmišljao kako je nečeg zafalilo.

Pekara je gledala na ulicu. Pitao sam se kako li ta prokleta ulica izgleda u podne, pošto sam je uvek gledao u sumrak, u osvit zore i tokom cele odvratne mirijevske noći. Tu je bio pult s pecivom, burekom, jogurtom i koječim, a s druge strane pulta bila su dva malena stola kako bi oni koji su voleli burek „za ovde“ imali gde da ga uteraju u želudac. Odvrnuo sam radio. Kontakt program. Ljubavni jadi. „Halo, ko se javlja?“ „Jelena, iz Beograda.“ „Kako si Jelena?“ „Jebeno.“ „Idemo na muzičku numeru.“ Taman sam zaboravio na svu bedu i jad mog života, kad se iz prostorije s pećima pojavila okrugla glava s dve tepsije u naručju.

– Stiže burek.

– Kad pre?

Stavio je tepsije na prethodne dve, koje nisu bile ni načete. Taman se pripremio da uvali svoje debelo dupe u stolicu kraj mene, kad sam reagovao.

– Jovo, nema kifli.

– Kako nema, a šta je ovo?

Upirao je prstom u nekoliko desetina kifli, koje su stajale trideset centimetara severozapadno.

– To? To nisu kifle. To je kamenje. Nema svežih, vrućih kifli, prste da poližeš. Trk na posao! Ti bi da blejiš celo veče, a? Nemoj da te kažem gazda Bobetu.

– A ne, ne gazda Bobetu!

Otrčao je među peći. Pogledao sam na zidni sat sa *Zvezdinim* grbom. Pola tri. Izašao sam napolje. Topla prolećna noć, ali je sa severa sevalo, kao da će oluja. Još samo oluja fali, pa da zacementira ionako očajan promet poslovnog poduhvata mog ujaka. Ugledao sam zaljubljeni par, pedesetak metara jugoistočno. Držali su se za ruke i išli k meni. Ušao sam u pekaru, a oni su ušli za mnom.

Seo sam za pult i gledao u stranu. Čuo sam ih kako cvrkuću. Perifernim vidom uočio sam kako joj bilmez tura prste u kosu. Prošla je večnost otkako sam ja turao bilo šta bilo gde, kad je reč o devojkama. Pokazivali su prstićima na pecivo i pijukali ko bi šta pojeo. Zatim mi je dilber prišao.

– Ovaj... dve kifle.

– Šta?

– Dve... ovaj... kifle.

- Dve ovaj kifle?!
- Ovaj... da.
- DVE OVAJ KIFLE?! OVAJ DA?! KOJI DA?!
- Ovaj... šta?

Gledali su me zbunjeno, a zatim i uplašeno, kad sam dodirnuo nož za sečenje bureka. Devojka ga je povukla za rukav i nešto mu šapnula.

– ŠTA ŠAPUĆETE!? U DRUŠTVU SE NE ŠAPUĆE, BEZ OBZIRA NA TO ŠTO SMO U MIRIJEVU! JE L' VAS TOME NEKO UČIO?

Ustuknuli su. Izgubiću svoje jedine mušterije večeras.

– Dve kifle ste rekli?

Pogledali su se. Zvrndov se oglasio.

– Ovaj... da. Dve kifle.

– Stižu dve ovaj da kifle.

Zapakovao sam im dve kifle. One od kamena. Malo su se oslobodili. Mislili su, izgleda, da sam se malopre zajebavao.

– Dobro, a ko će da jede ove kifle?

Pogledali su me. On je pokušao da odgovori.

– Ovaj... ovaj... mi... ovaj...

– Lepo sam te pitao ko će da pojede ove dve kifle! Ti ili ona? Ili ćete svako po jednu?

– Ovaj... pa... svako po jednu, valjda.

– Pazite da se ne prejedete. A jogurt?

– Ovaj... molim?

– A JOGURT, REKAO SAM!

– Kakav jogurt?

– KAKO TO MISLIŠ, MOMAK? GDE SI TI VIDEO DA SE KIFLE JEDU BEZ JOGURTA!?

– Pa, ne znam... je l' se ne jedu bez jogurta?

– JEDU SE ISKLJUČIVO S JOGURTOM! ODAKLE SI TI?

– Ja?

– DA! ODAKLE SI?

– Kakve to veze ima?

Izašao sam pred njih, držeći u ruci sekač za burek.

Pomerili su se ka izlazu.

– ODAKLE SI!?

– Iz... iz... Višnjičke Banje.

– PA, ŠTA TRAŽIŠ OVDE?

– Ovaj... ona... ovaj... moja devojka... tu stanuje...

– Padavičari.

Okrenuo sam se i vratio se nazad za pult.

– JA SAM, BRE, APSOLVENT PRAVNOG FAKULTETA! ČEGA SI TI APSOLVENT?!

– Ovaj... ničeg. Ja još idem u srednju školu.

– A ONA?

– I ona.

– PA KAKO TO DA JA, KOJI SAM APSOLVENT PRAVNOG FAKULTETA, VAMA BALAVCIMA PRODAJEM KIFLE, A?

– Ne znam.

– Ne znam ni ja, ali je tako. Ne upisuj prava, ni u ludilu.

– Ovaj... neću.

– A jogurt? Je l' ćeš da kupiš jogurt?

– Hoću. Jedan jogurt, molim vas.

– Kako jedan, a za nju?

– Pa... ovaj... taj je za nju.

– A ZA TEBE?!

– Dva, ovaj, dva jogurta i dve kifle, molim vas.

– Stiče.

Stavio sam dva jogurta i dva kamena u kesu.

– Dva jogurta, dve kifle i kesa, to vam je osamdeset dinara.

– Osamdeset dinara?!

– ŠTO, JE L' MNOGO?

– Nije... ovaj, nije.

Izvadio je novac i stavio ga na pult. Izašli su. Stavio sam u kasu trideset dinara, koliko su koštale dve kifle, jogurt i kesa, a ostatak sam strpao u džep. Počelo je da grmi. Nevreme nam je bilo za vratom. Sledeće sekunde Jova se pojavio na vratima svoje prostorije s pećima. Držao je u rukama dva pleha puna kifli.

– Stigle kifle.

– Stavi ih na sto i baci se na perece.

– Ali...

– Šta ali?

– Ništa.

Otišao je da pravi perece, a ja sam uzeo jednu od vrelih kifli s pleha i zagrizao je. Jova je postao majstor i za kifle.

* * *

Kiša je pljuštala, a ja sam spojio dve stolice i legao da dremnem. Na jednoj stolici bila su mi leđa, a na drugoj dupe. Noge su mi bile na patosu, a glava mi je visila. Taman me je uhvatio prvi sanak, kad se prolomila strahovita buka. Jebeni grom je opalio u komšiluk. Trgnuo sam se i video Jovu kako iz svojih odaja donosi pleh s pogaćicama. Obratio sam mu se, ležečki.

– Ko ti je rekao da praviš pogačice?

– Niko. Ti si spavao, a meni se učinilo da je zafalilo. Nisam hteo da te budim.

– A? Ako, ako. Je l' fali još nešto?

– Nema gde da stane. Police su pune.

– Dobro. Idi tamo među peći i odmori.

Stajao je dve-tri sekunde, kao da je nešto hteo da kaže. Okrenuo sam se na stranu i zatvorio oči. Čuo sam ga kako odlazi, a zatim sam ponovo legao na leđa. Taman sam počeo da gubim svest, kad se između kišnih kapi začuo zvuk koraka. Zvuk je postajao sve bliži, da bi na kraju dospeo u Jovino i moje gnezdo. Neko je stajao nasred pekare i teško disao. Poslednje što sam u životu želeo bilo je da vidim ko je to.

Nasred sobe, mokat kao miš, stajao je Ludi Pera. Bio je zadihan. Kad me je video kako izranjam iza pulta, pritrčao mi je i uhvatio me za ramena.

– Pomagaj, pomagaj!

– Skidaj te ruke s mene, Pero, ili ću da ti ih odsečem nožem za burek.

Ludi Pera bio je lokalni frik, apsolvent geografije, koji je, valjda od preteranog učenja, odlepio i poslednjih godina lutao Mirijevom živeći od milostinje. Često je svraćao u pekaru gde smo ga gostili burekom koji je slučajno ispaao na patos i sličnim đakonijama. Gledao me je, izbuljivši oči.

– NE, TI NE SHVATAŠ! NE!

– Ne, bojim se da ne shvatam.

– ONI ME JURE! SAMO ŠTO NISU NAIŠLI!

– Ko?

– ONI!

– KO!?

– VANZEMALJCI!

Prevrnuo sam očima i seo na stolicu. Stavio sam glavu u šake. Još mi je samo ludak falio. Šta je kog đavola tražio napolju po ovoj kiši? Zašto se nije sakrio u neku rupu?

– Kakvi vanzemaljci, Pero?

– PRAVI, S VELIKIM GLAVAMA I LASERSKIM PIŠTOLJIMA, NAJEBO SAM!

Sav se tresao.

– Pero, uzmimo u obzir i mogućnost da vanzemaljci postoje. Ako postoje i ako su već došli na Zemlju, zašto gube vreme jureći tebe po Mirijevu i to po ovakvom vremenu?

– OOO, TI NE ZNAŠ, OOO...

– Pero, ako mi ne daš jedan dobar razlog zašto si mi uleteo u pekaru usred noći, izbaciću te napolje.

– NEEE, NE NAPOLJE!

Pritrčao mi je i ponovo me uhvatio za ramena. Tresao me je. Dohvatio sam tepsiju sa bajatim burekom i njome ga opalio po glavi. Pao je kao pokošen. Izašao sam iza pulta, pokupio burek s patosa i vratio ga u tepsiju. Pera je ležao onesvešćen. Uhvatio sam ga ispod miški i odvuкао ga u prostoriju s pećima. Jova je sedeo na jednom buretu, svučениh gaća i šamarao majmuna, gledajući u džak s brašnom. Kad me je ugledao, navukao je gaće i skočio kao oparen.

– Jovo, jebote, šta zamišljaš da radiš?

– Oh, ništa, ništa. Nemoj da kažeš gazda Bobetu, molim te!

– Razmisliću o tome.

– Nemoj nemoj nemoj!

Pritrčao mi je i počeo da me drmusa za ramena. Bilo mi je dosta drmusanja za ceo život.

– Neću, Jovo, neću da mu kažem. Prestani da me cimaš!

Prestao je. Uperio je debeli kažiprst u Ludog Peru.

– Pera?

– Aha.

– Šta mu je?

– Jure ga vanzemaljci.

– Ooo...

– Aha. Stavi ga negde, u neki ćošak, dok se ne osvesti. Kad prestane kiša, bacićemo ga na ulicu.

– Dobro. Samo nemoj ništa da kažeš...

– ...gazda Bobetu. Neću ništa da mu kažem, nemaš frke.

Debeli je preuzeo Peru i odvukao ga u najdalji ćošak, pored pokvarenih peći. Ispratio me je uplašenim pogledom. Debeli jadnik.

Taman sam se vratio za pult, kada su tri prilike uletele u pekaru. Tri vanzemaljca. Potrudio sam se da sakrijem iznenađenje. Imali su velike glave, sivu kožu, oči bez beonjača i proreze umesto usta. Kao iz filma. Bili su obučeni u svemirska odela. U rukama su držali vanzemaljske pištolje.

– Jebem ti vreme da ti jebem – rekao je jedan.

– Pravi kijamet. Jebeno Mirijevo, jebeni Beograd, jebena Srbija, jebena Zemlja – zavapio je drugi.

Treći vanzemaljac se samo nakašljao. Onaj prvi izvadio je iz džepa paklo cigareta i pripalio jednu. Gledao sam ih. Znao sam da bi trebalo da se srušim na patos od iznenađenja, ali kad jednom doguraš do apsolvetskog staža na pravima, sve ti izgleda nekako mlako.

– Izvolite... gospodo.

– Zemljanine, da li si video jednu unezverenu budalu u okolini?

– Video sam ih nekoliko ove noći, a, koliko vidim, to nikako da prestane.

Taj koji me je pitao, onaj sleva, ne znam kako drugačije da objasnim, prišao je pultu i turio mi oružje pod nos.

– Nemoj da si bezobrazan, barabo! Još mi samo fali prepametni beogradski pekar! Nabiću ti ovo u dupe, a kad povučem obarač, pitaćeš se gde ti je glava.

Malo sam se uprpio.

– Dakle, jesi li ili nisi video jednu unezverenu budalu u okolini, u poslednjih, recimo, 10 minuta? Je l' ima deset minuta, Xyz? – pitao je kolegu.

– Deset-petnaest, jebem li ga kako to ide s njihovim vremenom – rekao je Xyz, koji je cedio kišu s odeće.

– Video sam.

– Je l' imao patike, šorts, majicu? Je l' urlikao kao konj?

– Jeste. To je Ludi Pera. Bio je tu maločas.

– I? Gde je sad?

– Nemam pojma. Izbacio sam ga napolje, jer mi je pričao neke gluposti.

– Kakve gluposti?

– Pričao mi je da ga jure vanzemaljci.

– Ma nemoj? A na šta ti mi ličimo?

– Meni je stvarno žao, ali nisam vas dosad viđao kako se šetate po gradu. Barem ne u tom izdanju.

– Mnogo si ti bistar – rekao je taj s cigaretom i odvojio se s kolegama na stranu. Nešto su se domunđavali.

Dok su razgovarali, jedan od njih, mislim da je to bio Xyz, dohvatio je parče bureka iz one tepsije kojom sam udario Peru.

– Sranje ti je ovaj burek. Mnogo mastan, a sira ni od korova.

- Nemoj meni da se žališ. Ja ga samo prodajem.
- Onog ko pravi ovakva govna trebalo bi odrati od batina.

Ponovo mi je prišao onaj s cigaretom.

- Slušaj, prdonjo, mi mislimo da ti nešto kriješ od nas.
- Je l'?
- Aha. Mislimo da je Pera tu negde, u blizini.

– Šta će vam, jebote, Pera? Poludeli apsolvent geografije. Da li ste vi normalni?

– Taj Pera je mnogo opasniji nego što izgleda. Čačkao je tamo gde ne treba.

– Mogu misliti.

– Otkrio je neke stvari o kojima tvoje glupo pravničko dupe može samo da sanja.

– Otkud ste znali za pravničko dupe?

– Piše ti na čelu, he-he. Ha-ha-ha, ha-ha-ha, HA-HA-HA!

I preostala dvojica počela su da se kikoću. Išli su mi na nerve. Onaj Xyz, izelica, došao je do pleha s kiflama. Uzeo je, nepažnjom, jednu od kamenih i zagrizao. Jedva sam čekao da vidim reakciju.

- E, ovo ja zovem kiflom. Mogu još jednu?
- Komšija, zapakovaću vam još dve-tri, kuća časti.
- O, hvala, hvala.

Strpao sam pet-šest kamenih kifli u kesu i pružio mu. Dohvatio ju je sa svoja tri prsta i osmehnuo se svojim prorezom. Ovo ih je malo odobrovoljilo.

– Nego, da vas pitam...

- Reci, Zemljanine – obratio mi se onaj s cigaretom.
- Otkad se vi interesujete za Ludog Peru?

– Pre recimo četiri godine došao je do određenih saznanja. Ako ti kažem kojih, moraću da ti ispržim dupe ovim pištoljem. Elem, čim su nam naši špijuni sa Zemlje to dojavili, seli smo u brod i dotrčali ovamo. Nažalost, trebalo nam je nekoliko godina, vreme, prostor, da ti sad ne objašnjavam...

– E, pa, momci, u međuvremenu je vaš Pera odlepio i lunja Mirijevom kao najgori klošar. Može sto puta da ispriča svoja saznanja, niko ga neće uzeti za ozbiljno.

– Pusti ti to, drugar. Opasan je on i dalje. Ne smemo da rizikujemo, a i na šta bi ličilo kad bismo se kući vratili neobavljenog posla?

– A šta ćete da mu radite kad ga uhvatite?

– Da mu izdelimo šamare i odsečemo glavu. Nego, mnogo si ti razvezao jezik. Je l' imaš ti nešto konkretno za nas ili ne?

Razmislio sam nekoliko trenutaka.

– Imam, zapravo, jedan predlog za vas...

– Da čujem.

– Pa, kad biste se isprсили s nekom kintom, možda bih i mogao da vam pomognem.

– S nekom kintom?

– Da.

– Koliko ti treba?

– Šta ja znam, sto hiljada, ma šta sto hiljada – dvesta hiljada, ma šta dvesta hiljada – trista, ma šta trista

hiljada – pola miliona... ma nek ide život... milion dolara. U stvari, evra, ajde.

– Jebo te bog, gde da ti nađemo toliki novac?!

– Vi ste vanzemaljci, a ne ja. Snađite se, vama ta lova ionako ništa ne znači.

Glavonja je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda su se ponovo izdvojili na konsultacije. Na kraju mi je vanzemaljac s cigaretom ponovo prišao.

– Eto nas za deset minuta s parama, a ti... bez trikova.

– Bože sačuvaj.

Izašli su bez reči. Uzeo sam krpu i malo obrisao pult i stolove. Burek iz tepsije sam sručio u kantu za đubre.

Nije prošlo ni pet minuta, kad se ispred ulaza u pekaru parkirao policijski automobil. Iz njega su izašla dva pokisla pandura i ušla unutra.

– Dobro več, momak.

– Dobro več.

– Jesi vredan?

– Aha.

Panduri su zatim pričali jedan s drugim.

– Šta bismo mogli, kolega?

– Ne znam, kolega.

– Kifle, kolega?

– Perece, kolega?

– Burek?

– Pogačice?

– Jogurt?

– To, obavezno.

Počeo sam da se preznojavam. Napolju je pljuštalo. Kolutao sam očima. Panduri nisu imali nameru da požure.

– Možda rolovanu viršlu, kolega?

– Garantovano ih prave od pasa lotalica, kolega.

– U pravu si, kolega. Nego, šta bismo mi mogli da pojedemo?

– Kifle, kolega?

– Perece, kolega?

Sto mu muka. Trebalo je da proverim Jovu i Peru, a trebalo je i da gvirnem napolje, da li je slučajno naišao leteći tanjir ili čime god da su se vozili vanzemaljci. Obratio sam se pandurima.

– Ja se izvinjavam, samo da vidim je l' gotov burek.

– Samo napred, momak.

Uleteo sam u prostoriju s pećima. Tamo je Jova sedeo na istom onom buretu, ovog puta obučen, a Pera je i dalje ležao onesvešćen. Jova se trgnuo kad sam ušao.

– Je l' treba nešto: burek, pogačice, kifle?

– Ne, Jovo, uživaj.

– Samo, molim te ko boga...

– Neću da kažem gazda Bobetu, ali ako i dalje budeš bio dosadan, možda ću i da se predomislim.

Briznuo je u plač. Prokleti debeli som. Izašao sam iz prostorije, s izveštačenim osmehom na usnama.

– Ko to kuka u onoj sobi? – pitao me jedan od pandura.

– Molim? A, to! Kuka pekar, jer mu nije uspeo burek s jabukama.

– Aha. Je l' sigurno on kuka? Nemoj da proveravam.

– Ma, pekar kuka, sto posto.

– Dobro, nego šta ćemo mi, kolega? Možda tripice?

– Možda ćevape?

– Možda leskovačku?

Dok su oni tako kenjali, izašao sam iz pekare s krpom u ruci, ne bih li navodno obrisao izlog. Pogledao sam levo, pogledao desno. Pogledao sam gore. Ničeg na vidi-ku. Vratio sam se u pekaru.

– Možda tortu s jabukama?

– Možda burek s jabukama?

– Ne budi lud, kolega, je l' rekao momak da burek nije uspeo!

– Tačno, kolega, gde mi je pamet. Nego, momak, šta si ti to tražio napolju?

– Brisao izlog.

– Po ovoj kiši?

– To je politika kuće, briši izlog na svakih pola sata, bez obzira na vremenske uslove.

– Tačno. To je kapitalizam – rekao je jedan policajac.

– Nisi u pravu, kolega. To je izrabljivanje – rekao je drugi.

– To je tačno, kolega. Kapitalizam je izrabljivanje.

– Naručiću dve kifle u to ime, kolega!

– A možda bolje dve perece?

– A možda bolje dve pogačice?

– Malo je dve pogačice.

– Tri pogačice?

– A možda ipak burek!

Dovodili su me do ludila. Ne daj bože da reše neko ubistvo ili otmicu. Otmicu? Pogledao sam u izlog i video tri vanzemaljca kako stoje pripijeni uz staklo. Onaj s cigaretom me je pogledao i pokazao na pubove. Slegnuo sam ramenima. Na nesreću, jedan od policajaca je to primetio.

– Šta sležeš ramenima? Misliš da kolenica nije dobra za varenje u ove sate?

– Molim? Ovaj, nije, nije. Ja vam preporučujem kifle.

– Šta kažeš, kolega?

– Mislim da su perece svežije, kolega.

Ponovo su počeli. Vanzemaljci nisu želeli da čekaju. Uleteli su u pekaru i s leđa koknuli jednog pandura. Ovaj je samo ispario, kao da ga nikad nije ni bilo. Drugi se okrenuo.

– Au, šta je ovo?!

Zatim je i on ispario. Xyz je prišao pultu i uzeo jednu perecu. Zagrizao je i odmah ispljunuo.

– KAKVO JE OVO MEKANO SRANJE?!

– Zajebi to, Xyz – rekao je vođa – da pitamo mi ovog omladinca šta je ovo?

– Koje? – upitao sam.

– Hoću reći, ono, oni panduri?

– Ah, to? Ma, bez veze, došli da jedu. Nesrećnici.

Predvodnik se češao pištoljem po nosu, a zatim pripalio još jednu cigaretu.

– A da ih nisi ti slučajno pozvao?

– Ma nemoj, a šta bih im rekao? Tri vanzemaljca jure lokalnog ludaka da mu odseku glavu? Uostalom, zar bih rizikovao da ne dobijem svoje pare?

– U pravu je, šefe – rekao je Xyz.

Onaj treći se nakašljao. Šef je strpao pištolj u džep i uneo mi se u lice.

– Peru na sunce.

– Pare na sunce.

– Peru na sunce.

– Pare na sunce.

– Zajebi zajebanciju, momak. Mogli bi da ti ulepšamo veče bušenjem još jednog šupka.

– Ma nemoj, a kako ćete onda da nađete Peru?

Šef je popizdeo. Nabio je cigaretu u usta i počeo da se maša za oružje. Prišao mu je onaj koji je dosad samo kašljao i nešto mu došapnuo. Posle toga se ponovo nakašljao. Šef se smirio.

– Je l' može ovako: dobićeš pola love odmah, a kad nas odvedeš do Pere, dobićeš i ostatak.

Razmislio sam. Pola miliona je upola manje od jednog miliona, ali je opet za pola miliona više od onoga što sam tog trenutka imao u džepu. Pa nek me i zajebu za drugu polovinu.

– Može.

Onaj koji je kašljao pružio mi je ranac. Otvorio sam. Parice, parice. Nisam mogao da prebrojim koliko tu

ima, ali bilo je mnogo i to sve po sto evra. Vanzemaljci profesionalci.

– Za mnom – rekao sam i poveo ih u prostoriju s pećima.

Kad smo ušli, Jova se trgnuo, a kad je video vanzemaljce, pao je u nesvest. Vođa vanzemaljaca pokazao je na njega.

– Kakvo je ovo bure sala?

– Ah, to je pekar, onaj što je napravio onaj mastan burek. Jebeš njega, eno vašeg Pere, pored onih peći, u ćošku.

Vanzemaljci su se sjatili oko nesrećnog apsolventa geografije. Nešto su čavrljali, a Xyz je viknuo: „Jesam vam rekao da ga krije u susednoj sobi! Uštedeli bismo lovu!“ Zabrinula me je ta rečenica, koja je jasno govorila da su i vanzemaljci alavi na pare. Prišao mi je njihov vođa.

– Slušaj, idiote, Xyz je u pravu. Bio si dovoljno drzak da držiš Peru u susednoj sobi, a nas ucenjuješ za basnoslovne pare. Složićeš se da ti ne treba ceo milion.

– Ma, ne, ovo je sasvim dovoljno. Hvala, hvala, hvala!

– Ma, nosi se u kurac.

Odgurnuo me je i izašao napolje. Za njim su pošla i preostala dva vanzemaljca, vukući za sobom Ludog Peru. Nesrećnog, onesvećenog i uskoro obezglavljenog. Izašao sam za njima. Na ulici su trpali apsolventa u gepek crnog džipa sa zatamnjenim staklima.

– Odakle vam taj džip?

– Od istog tipa kome smo uzeli pare za tebe – odgovorio mi je vođa.

– Gde je sad taj tip?

– Na istom mestu gde i oni pubovi.

Zalupili su vratima. Upalili motor. Vanzemaljac je dao gas. Svitalo je, a kiša je i dalje lila kao iz kabla. Pogledao sam iznad sebe. Nebo je bilo sivocrno, kao moje bele čarape posle fudbala na Adi. Nekoliko kišnih kapi mi je upalo u usta. Kisele kapi. Skinuo sam pekarsku kecelju, stavio ranac na leđa i pošao niz ulicu, da negde nađem taksi. Svetlo u radnji je gorelo. Najtužniji prizor na svetu – uzaludno upaljena svetla ujutru, ostaci protekle noći. Spram svemoćnog sunca, pa makar ono bilo i iza oblaka, bilo kakva svetla deluju baš jadno.

Bog ti pomogo

Božidar Krstić (Ludi Boža) do svoje dvadeset treće godine silovao je dvadeset pet devojaka, ukrao trideset pet automobila strane i stotinu dvadeset dva automobila domaće proizvodnje, obio četrdeset osam trafika u beogradskim prigradskim naseljima, a imao je i osam oružanih pljački. Organi reda nekoliko puta su stezali obruč oko Ludog Bože, ali je on svaki put uspeo da im umakne. Jednog dana Ludi Boža je nestao bez traga.

Ponedeljak

Sredinom maja Srbija sva ozeleni, potoci nabujaju, a cveće raste čak i iz pukotina u asfaltu. Bilo je pet izjutra kada su, posle jutarnje molitve u manastiru Veliko